

Ο εξουσιαστής διαθέτει ένα κεφάλι ξύλινο, ασυγκίνητο, αμετακίνητο, «κενόν αισθημάτων και ιδεών και πλήρες φιλοδοξιών».

Μάνος Χατζιδάκις,
«Ο καθρέφτης και το μαχαίρι».

Κόσμος και...μη

Επιμέλεια **ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ**

Η μάνα μου πίστευε ακράδαντα ότι το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο, γι' αυτό μου έρριχνε τα δέντρα επειδή ήμουν άτακτος, και για να με παρηγορήσει η γιαγιά μου συνήθιζε να λέει "σ' έδειρε πάλι η κακούργα μάνα σου αγοράκι μου". Ομως εγώ δικαιολογούσα τη μάνα μου μέσα στο αναφιλητό λέγοντας "με δέρνει για να γίνω καλός άνθρωπος" (!).

Κάποιοι που διαβάζουν αυτές τις γραμμές, ελπίζω λίγοι, θα σκεφτούν ότι η μάνα μου έχανε χρόνο και ενέργεια στην προσπάθειά της να με κάνει καλό άνθρωπο με το ξύλο από τον παράδεισο.

Η σύγχρονη παιδαγωγική λέει ότι το ξύλο προκαλεί ψυχολογικά προβλήματα στα παιδιά και σε πολλές χώρες έχει απαγορευτεί στους δασκάλους, τους αστυνομικούς και τους γονείς ακόμη ν' αγγίζουν ένα παιδί που είναι άτακτο. Τώρα η προτιμητέα τιμωρία για ένα τέτοιο παιδί είναι οι σφαίρες που δεν τού προκαλούν ψυχολογικά προβλήματα.

Χαρακτηριστικές ήταν οι τιμωρίες δύο άτακτων παιδιών που σκοτώθηκαν πρόσφατα από σφαίρες αστυνομικών στην Αυστραλία και την Ελλάδα, όπου προκλήθηκαν βίαιες διαμαρτυρίες με αποτέλεσμα να καταστραφούν πολλές βιτρίνες καταστημάτων.

Αντίθετα με την πλειοψηφία των νοικοκυραίων, εγώ υποστήριξα τα παιδιά, αλλά στο σύντομο διάλειμμα για τις γιορτές είχα την ευκαιρία να σκεφτώ πιο ήρεμα και έβγαλα το συμπέρασμα ότι πρέπει να είμαι με το μέρος των νοικοκυραίων. Τί δουλειά έχω εγώ με τα καλόπαιδα που έκαναν γης μαδιάμ την Αθήνα και μάς εξευτέλισαν διεθνώς; Τί με νοιάζει αν τα σκοτώνουν οι αστυνομικοί όταν καταστρέφουν ξένες περιουσίες; Στο κάτω κάτω της γραφής δεν είναι δικά μου παιδιά και από πίττα πού δεν τρώς τί σε νιάζει και αν καεί. Αλλωστε, τα παιδιά δεν είναι σπάνιο είδος, ούτε απειλούνται με αφανισμό για να τα

προστατεύσουμε, όρεξη να έχουμε και από παιδιά άλλο τίποτε.

Πρέπει να ομολογήσω ότι στην απόφασή μου βοήθησε και ο υπουργός Δικαιοσύνης, Σωτήρης Χατζηγάκης, με τη δήλωση ότι «η βία, η καταστροφή περιουσιών, τα έκτροπα είναι εξίσου κατακριτέα με τον φόνο του νεαρού Αλέξαν-

δρου». Ασφαλώς, μια βιτρίνα αξίζει όσο μια παιδική ζωή και απορώ πώς δεν το είχα καταλάβει από την αρχή. Γι' αυτό συμφωνώ με αυτούς που είπαν ότι ο Καραμανλής έπρεπε να στείλει το στρατό να σκοτώσει εκατό ή διακόσια παιδιά για να προστατευτούν οι βιτρίνες και να αποκατασταθεί πλήρως η χαμένη αξιοπρέπεια της πατρίδας μας στο εξωτερικό. Ο Καραμανλής έχασε μια λαμπρή ευκαιρία να δοξαστεί η Ελλάδα σε κάθε γωνιά της γης σκοτώνοντας παιδιά για να προστατεύσει βιτρίνες.

ΑΦΟΥ ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΒΓΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ Να σκοτώσουμε τα παιδιά, αλλά με τους νταβατζήδες τί γίνεται;

Εγώ θα προσθέσω ότι δεν αρκεί να σκοτώνουμε τους νεαρούς καταστροφείς βιτρινών, αν αφήνουμε τους γονείς τους να αναπαράγουν τέτοια τέρατα που απειλούν την κοινωνία μας και το δημοκρατικό πολίτευμα. Να σκοτώνουμε, λοιπόν, και τους γονείς των παιδιών για να σταματήσουμε το κακό από τη ρίζα του. Μόνο γονείς που βγάζουν καλά παιδιά, όπως εμένα κι' εσένα φίλε αναγνώστη δικαίουμαστε να ζούμε.

Το επιχείρημα δεν είναι δικό μου, οι αρχαίοι Σπαρτιάτες σκότω-

σαν τα ανάπηρα παιδιά τους και ο Χίτλερ το ανέπτυξε σε επιστήμη εξοντώνοντας όσους θεωρούσε εχθρούς της κοινωνίας, αλλά παρεξηγήθηκε ο άνθρωπος και ηττήθηκε από την ανίερη συμμαχία που έκαναν τα τσογλάνια οι Αγγλοαμερικανοί με τα κομμούνια της Ρωσίας. Αν είχε κερδίσει τον πόλεμο ο Χίτλερ και μιλούσαμε όλοι γερμανικά, θα τολμούσαν τα καλόπαιδα στην Αθήνα να σπάνε βιτρίνες; Θα τολμούσαν οι μαυριδεροί, μαυρομάτες και αλλόπιστοι να μάς απειλούν με βόμβες ζητώντας φαγητό και ελευθερία; Εμείς οι ξανθοί και γαλανομάτες χριστιανοί θα είμασταν σήμερα οι αδιαμφισβήτητοι άρχοντες του κόσμου!

Ενώ, όμως, ανήκω στην τάξη των νοικοκυραίων, διαφωνώ με την απαίτησή τους να τιμωρούνται μόνο τα παιδιά όταν προκαλούν οικονομικές ζημιές, επειδή φαίνεται ότι είναι μπουμπούνες στην αριθμητική.

Διαμαρτύρονται για τη ζημιά μερικών εκατομμυρίων ευρώ από τις σπασμένες βιτρίνες στην Αθήνα που τελικά πλήρωσαν όπως έπρεπε οι φορολογούμενοι, αλλά δεν βλέπουν το τεράστιο κόστος που πληρώνουν από τη τσέπη τους στους νταβατζήδες μας και δεν πρόκειται να αποζημιωθούν.

Τους ληστεύουν οι τραπεζίτες, τους ληστεύουν τα μονοπώλια, η αξία των περιουσιακών στοιχείων τους έχει συρρικνωθεί, οι ίδιοι ή τα παιδιά τους πιθανό να χάσουν τις

δουλειές τους και τα σπίτια τους, αλλά αυτοί δεν καταλαβαίνουν τίποτε. Είναι γεγονός ότι μια σπασμένη βιτρίνα είναι άσχημο θέαμα, ένα ποτήρι σπάει και το πάτωμα στην κουζίνα γεμίζει θραύσματα, ενώ δεν αφήνουν ίχνη οι νταβατζήδες όταν μάς τα παίρνουν χοντρικά από την τσέπη χωρίς να φοβούνται αποστρακισμένες σφαίρες.

Χριστουγεννιάτικα οι πετρελαϊκές εταιρείες αύξησαν 20 σεντ το λίτρο την τιμή της βενζίνης και από τα κέρδη τους θα μπορούσαν να πληρώσουν για τις σπασμένες βιτρίνες και παράθυρα από την μια άκρη της Αθήνας στην άλλη. Ακούσατε κάποιοι νοικοκύρη να διαμαρτυρηθεί, να ζητήσει την παραδειγματική τιμωρία αυτών των αισχροκερδών; Επειδή δεν είδαν στα πρατήρια βενζίνης γυαλιά στο έδαφος, είναι σαν να μην έγινε έγκλημα.

Τραπεζίτες, ασφαλιστές, μεγαλοβιομήχανοι και το κακό συναπάντημά τους λήστεψαν από τους λαούς της γης δεκάδες τρισεκατομμύρια δολάρια, κατέστρεψαν οικογένειες και μικροεπιχειρήσεις, προκάλεσαν ψυχολογικά προβλήματα και αυτοκτονίες σε χιλιάδες αθώους. Οι νοικοκυραίοι όχι μόνο δεν ζήτησαν τον θάνατο των ενόχων όπως για τα παιδιά, αλλά τους επιδοτούν κιόλας, τους επιβραβεύουν για να μην χρεοκοπήσουν, επειδή δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς νταβατζήδες.

Φοβόμαστε μήπως τα δεκαεξάχρονα ανατρέψουν τη βρώμικη κοινωνία του δούλεψε για να φας και λήστεψε για νάχεις. Τα παιδιά στην Ελλάδα σπάνε τις βιτρίνες σε κατάσταση απόγνωσης επειδή έχουν σχολεία που δεν διδάσκουν, νοσοκομεία που δεν θεραπεύουν, κράτος άκρατο, πολιτικούς απολίτιστους, μοναχούς που δεν μονάζουν.

Αντί να σκοτώνουμε τα παιδιά θα πρέπει να τ' ακούσουμε με προσοχή μήπως διδαχτούμε από την αθωότητα και τον ιδεαλισμό τους, πριν μεγαλώσουν και γίνουν σαν κι' εμάς. Γιατί αν πρέπει κάποιοι να στηθούν στα τρία μέτρα δεν είναι τα παιδιά, αλλά οι μαστροποί της κοινωνίας και της δημοκρατίας μας που στο τέλος θα διαφθείρουν και αυτά.

* Καλόο!

Σταματά μία ξανθιά ένας τροχονόμος.
- Βγείτε έξω από το αυτοκίνητο, κυρία μου, λέει ο τροχονόμος. Πού είναι η ζώνη σας;
- Γιατί; Μου πέφτει το παντελόνι;
Ακόμη ένα:

Κάποιος περπατούσε πολλές μέρες μέσα στην έρημο. Κάποια στιγμή του ήρθε η ανάγκη να πάει με γυναίκα και χωρίς να έχει πολλές επιλογές αποφάσισε να πάει με την καμήλα. Βρίσκει ένα βουναλάκι άμμου, στήνει την καμήλα αλλά πάνω που ήταν έτοιμος, η καμήλα έφυγε από την θέση της. Προχώρησε λίγο και ξανάκανε το ίδιο, όμως η καμήλα δεν έλεγε να συνεργαστεί.

Μετά από κάποια απόσταση και αφού δεν είχε καταφέρει τίποτα, βρίσκει στο δρόμο του μια μισοπεθαμένη γυναίκα. Την τάισε, της έδωσε νερό, την περιποιήθηκε και αφού αυτή συνήλθε, θέλησε να του ανταποδώσει την χάρη που της έκανε. Του είπε λοιπόν να της ζητήσει ό,τι ήθελε.
- Κράτησε μου επιτέλους αυτήν την καμήλα!

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Οι βόμβες (ή κοκτέιλ) "μολότοφ" είναι αυτοσχέδιοι εκρηκτικοί μηχανισμοί που αποτελούνται από φιάλες με εύφλεκτο υλικό και κομμάτια υφάσμα-

τος ως φυτίλι. Το όνομά τους προέρχεται από το Σοβιετικό πολιτικό Βιατσεσλάβ Μιχαήλοβιτς Μολότοφ. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης του Κόκκινου Στρατού εναντίον των Φινλανδών το Νοέμβριο του 1939 ο Μολότοφ σε ραδιοφωνικό του μήνυμα υποστήριξε πως η Σοβιετική Ένωση δεν έριχνε βόμβες αλλά "πανέρια" με τρόφιμα στους πεινασμένους Φινλανδούς. Τότε οι Φινλανδοί ονόμασαν τις βόμβες αυτές πικ-νικ Μολότοφ και ως αντίδραση χρησιμοποίησαν "φιάλες", τα κοκτέιλ μολότοφ κατά των σοβιετικών αρμάτων. Τις βόμβες μολότοφ χρησιμοποίησαν και οι Σοβιετικοί εναντίον του Χίτλερ κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

* Αγγελοι

"Σε ρωτάω λοιπόν: Πώς θα 'θελες να είναι το παιδί σου; Μα φυσικά να σκοτώνεται στο διάβασμα. Μετά, άντε, ας πάει και στην καφετέρια να ξεχαρμανιάσει με την γκόμενά του. Τώρα αν συμβεί καμιά αναταραχή, εντάξει, να κατέβει στον δρόμο αλλά με προσοχή. Ούτε πέτρες, ούτε κραυγή. Θέλω γιο πρωταθλητή... Πρώτος από τα νύχια μέχρι την κορυφή. Με απλά λόγια απαιτείς να διαχειρίζεται τη ζωή του με μεγαλύτερη ευθύνη και ευπρέπεια από εσένα τον ανευθυνούπευθυνο μπαμπά του. Εσύ υποταγή, φοροδια-

φυγή και ενίοτε απάτη, μεγάλη ή μικρή. Σε εκείνον, τον ανώριμο μικρό, να του απαγορεύεται διά ροπάλου να ρίξει πέτρα, γιατί αυτομάτως θα χαρακτηριστεί βάνδαλος, αλήτης και ύπουλος εχθρός. Δηλαδή, αντί να γκρεμίσεις τους από πάνω που κάνουν πλιάτσικο στη χώρα και την οικογένειά σου, τα βάζεις με τους από κάτω επειδή δεν είναι άγγελοι και δεν ανταποκρίνονται στα όνειρά σου. Δάσκαλε που διδάσκεις και νόμο δεν εκράτεις. Που πάει να πει: Μπαμπά δεν είμαι το όνειρό σου. Είμαι ο γιος σου!"

